

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce **N. T.**, nar., státní příslušnost, t.č. neznámého pobytu, zastoupeného opatrovnící JUDr. Alenou Lněničkovou, advokátkou se sídlem Jandova 8, 190 00 Praha 9, proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2013 č.j. OAM-170/ZA-PS-2013, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí žalovaného ze dne 29.5.2013 č. j. OAM-170/ZA-PS-2013 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovené opatrovnici **JUDr. Aleně Lněničkové**, advokátce, **se přiznává** odměna za výkon funkce opatrovnice v částce 400,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým mu žalovaný podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) uložil povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v až do vycestování, maximálně však do 26.9.2013. V žalobě uvedl, že žalovaný napadeným rozhodnutím porušil ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, neboť byla překročena mez správního uvážení, přijaté opatření neodpovídá okolnostem daného případu a je v rozporu s veřejným zájmem, porušil ustanovení § 3 správního řádu, neboť

žalovaný nepostupoval v souladu s řádně zjištěným skutkovým stavem, ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný rozhodnutí řádně neodůvodnil a ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť bylo aplikováno v rozporu se zákonem v souvislosti s čl. 5 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť omezení pohybu a osobní svobody zde není na místě. Uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na několik podmínek, mezi jiným na podmínku, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Žalobce je přesvědčen, že v tomto případě žalovaný pochybil, došlo k překročení mezi správního uvážení. Žalovaný dovozuje existenci nebezpečí pro veřejný pořádek spočívající v chování žalobce z informací, které si opatřil ze spisové dokumentace Policie ČR, na základě kterých byl žalobce předchozím rozhodnutím o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců umístěn do zařízení pro zajištění cizinců. Konkrétními okolnostmi, z nichž žalovaný dovozuje existenci nebezpečí pro veřejný pořádek, jsou uložení správního vyhoštění a opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se domnívá, že tyto okolnosti nemohou být samy o sobě považovány za dostatečný důvod k domněnce, že by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Pochybení žalovaného spatřuje žalobce v tom, že z rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný pojem veřejný pořádek vykládá. Takovým přístupem zakládá žalovaný pochybnost, zda nedošlo k překročení mezi správního uvážení. Tento pojem je vyložen v Usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.2011 č.j. 3 As 4/2010-151, který se sice vztahuje k zákonu o pobytu cizinců a vyhoštění cizince, ale lze je aplikovat i na jeho případ. V něm NSS uvedl: „Narušením veřejného pořádku podle § ustanovení 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Žalovaný se domnívá, že pokud by žalovaný na jeho jednání nahlížel v souladu s citovaným rozhodnutím, nebyly by podmínky pro vydání rozhodnutí naplněny. Praktickým dopadem přijatého opatření je pokračující zbavení osobní svobody ve smyslu čl. 5 odst. 1 písm. f) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle směrnice UNHCR na str. 15 o zajištění, aby se nejednalo o svévolné zajištění, musí být nevyhnutelné v individuálním případě, odůvodněné za daných okolností a přiměřené legitimnímu účelu. Také skutečnost, že se neposuzují alternativy k zajištění, může vést k svévolnému zajištění. Kde jsou silné důvody pro domněnku, že je pravděpodobné, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany uprchne, může být zajištění nevyhnutelné v individuálních případech. Skutečnosti, které by měly být zohledněny při určení, zda je omezení svobody žadatele nevyhnutelné, jsou: spolupráce, příp. nespolečná práce žadatele se státními orgány v minulosti, nedodržování podmínek propuštění na kauci, rodina, případně společenské vazby k osobám v zemi, kde probíhá řízení o udělení mezinárodní ochrany, odmítnutí poskytnutí informací ohledně základních důvodů podání žádosti, případně, jestli se jedná o zjevně nedůvodnou žádost o poskytnutí mezinárodní ochrany. Žalovaný se zhodnocení, zda jsou skutečně splněny zákonné předpoklady pro vydání napadeného rozhodnutí, nevěnoval dostatečným způsobem. Dále žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak je vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, neboť žalovaný pouze stručně rekapituluje informace získané ze spisového materiálu Policie ČR, což však nelze považovat za odůvodnění splňující nároky kladené ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. V případě tak závažného zásahu jako je zbavení osobní svobody je nezbytné postupovat velmi pečlivě a odůvodnění výroků se věnovat podrobně. Žalobce proto navrhl, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno pro nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Souhlasil s tím, aby soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasí s námitkami žalobce, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některý z právních předpisů či úmluv. Trval na tom, že postupoval v souladu se zákonem a žalobci zcela důvodně uložil povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Již před projevením úmyslu žádat o mezinárodní ochranu byl žalobce dne 28.5.2013 v zařízení pro zajištění cizinců na základě rozhodnutí Policie ČR zajištěn za účelem správního vyhoštění, které mu bylo uloženo 29.3.2013 a byl mu stanoven zákaz vstupu na dobu 1 roku. Žalovaný považuje za zcela legální a nepřekračující meze správního uvážení, že správní orgán vycházel ve svých úvahách vedoucích k vydání žalobou napadeného rozhodnutí i z informací, které byly shromážděny v rámci správních řízení o správním vyhoštění a zajištění vedených policií. Z řízení vedených k žádostem o udělení mezinárodní ochrany jednoznačně vyplývá, že žalobce usiluje, zatím bezúspěšně, o možnost si na území legalizovat pobyt a vést zde i svůj rodinný život, do vlasti se nechce vrátit. Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany opakovaně, v současné době je s ním vedeno již třetí řízení. Lze tedy podle těchto okolností dospět k závěru o zneužívání azylové procedury k legalizaci pobytu, namísto toho, aby si buď svůj další pobyt zlegalizoval za využití institutů zákona o pobytu cizinců, nebo vycestoval z území. Toto chování žalobce lze nepochybně považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek a tedy i naplňuje ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Je evidentní, že žalobce nemá na území povolení k pobytu a ani není osobou v zemi původu pronásledovanou nebo osobou, které hrozí v zemi původu vážná újma a které by tedy měla být poskytnuta některá z forem mezinárodní ochrany (tento závěr vyplynul již z prvního řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany ukončeného 19.3.2013, ostatní dvě řízení následovala za sebou v rychlém sledu, žádosti byly posouzeny jako nepřipustné a řízení o nich bylo zastaveno. Tento závěr je dostačující k tomu, aby správní orgán uložil žalobci setrvat v ZZC až do vycestování. Pro tento závěr svědčí i okolnost, že i o třetí žalobcově žádosti je již rozhodnuto, i když zatím nepravomocně. Na základě uvedeného dospěl žalovaný k závěru, že správní orgán nejednal v rozporu ani s citovaným doporučením UNHCR o zajištění, Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod a ani s existující judikaturou správních soudů. Napadené rozhodnutí rovněž splňuje požadavky kladené na něj ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Žalovaný nesouhlasí ani s tvrzením žalobce o svévolném zajištění. Podle ustanovení § 46a odst. 5 zákona o azylu ministerstvo po dobu platnosti rozhodnutí zkoumá, zda důvody setrvání žadatele v ZZC trvají. Žalobce se též může obrátit na soud se žalobou a soud pak tyto důvody taky přezkoumá. Žalovaný se na základě výše uvedeného nedomnívá, že vydané rozhodnutí je nezákonné a navrhl zamítnutí žaloby.

Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že rozhodnutím Policie ČR, Ředitelstvím služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 29.3.2013 č.j. CPR-3396/ČJ-2013-931200-SV bylo žalobci podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba na jeden rok, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Rozhodnutí nabylo právní moci 11.4.2013.

Rozhodnutím téhož orgánu policie ze dne 28.5.2013 č.j. CPR-6985-8/ČJ-2013-931200-ZZC byl žalobce podle ustanovení § 124a zákona o pobytu cizinců zajištěn za účelem správního vyhoštění z území členských států Evropské unie a doba trvání zajištění byla stanovena na 60 dnů. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že cizinec přicestoval v r. 2007 a do 18.12.2012 pobýval na území České republiky na základě povolení k pobytu. Do 15.2.2013 zde pobýval na základě výjezdního příkazu. Dne 28.2.2013 se dostavil do Příjímacího střediska v Zastávce, kde poprvé projevil úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Současně s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění a 29.3.2013 bylo vydáno

rozhodnutí o správním vyhoštění. Když první žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany byla zamítnuta dne 19.3.2013, dostavil se opět 17.4.2013 a znovu projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu, řízení bylo zastaveno pro nepřípustnost, rozhodnutí nabylo právní moci 29.4.2013. Cizinec obdržel výjezdní příkaz s platností do 28.5.2013 a poslední den platnosti víza projevil úmysl požádat o mezinárodní ochranu potřetí. Správní orgán zjistil, že cizinec disponuje platným cestovním dokladem s platností do 11.11.2013, nedisponuje žádnými finančními prostředky, pobývá na ubytovně v pokoji, který má pronajatý jeho přítelkyně, státní příslušnice Mongolska s trvalým pobytem na území České republiky. Uložení zvláštních opatření by bylo v případě cizince neúčinné, do úředního záznamu o podání vysvětlení cizinec uvedl, že nemá finanční prostředky k opuštění České republiky a novou žádostí o mezinárodní ochranu chtěl pouze získat čas pro zajištění náležitostí k pobytu.

Dne 29.5.2013 vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým žalobci podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu uložil povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v až do vycestování, maximálně však do 26.9.2013. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce přicestoval do České republiky v r. 2007, do 18.12.2012 pobýval na území legálně, do 15.2.2013 na základě výjezdního příkazu a poté nelegálně. Dne 29.3.2013 mu bylo uloženo správní vyhoštění, opakovaně žádal o udělení mezinárodní ochrany, první žádost byla zamítnuta, řízení o druhé žádosti bylo zastaveno. Následně cizinec obdržel výjezdní příkaz s platností do 28.5.2013, poslední den platnosti projevil potřetí úmysl požádat o udělení mezinárodní ochrany. Cizinec disponuje cestovním dokladem, který umožňuje návrat do vlasti a na svou obhajobu pouze uvedl, že nemůže opustit území České republiky pro nedostatek finančních prostředků. Novou žádost o udělení mezinárodní ochrany podle svého vyjádření podal proto, aby získal čas pro zajištění náležitostí k pobytu, což bylo cizineckou policií shledáno jako účelové tvrzení. Z toho důvodu byl žalobce zajištěn ve smyslu zákona o pobytu cizinců a umístěn v zařízení pro zajištění cizinců. Vzhledem k uvedenému je správní orgán přesvědčen, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již opakovaně narušil svým nelegálním pobytem v České republice, nevycestováním z jejího území a opakovaným vstupem do řízení o udělení mezinárodní ochrany, jehož čistou účelovost ve smyslu legalizace pobytu sám osobně potvrdil. Proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Žadatel není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Dne 30.5.2013 byla na pracovišti Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR v ZZC sepsána se žalobcem žádost o udělení mezinárodní ochrany, ve které uvedl, že o azyl žádá proto, že zde má družku, se kterou chce žít a založit rodinu. Je zde již více jak pět let, pracoval a pak vinou agentury mu skončil legální pobyt. Proto chce znovu získat platné vízum a žádost o trvalý pobyt. Kdyby se vrátil, neměl by kde být, všechno prodal, přijel do České republiky pracovat a žít. O udělení mezinárodní ochrany žádal v r. 2013 již dvakrát, jednou byla jeho žádost zamítnuta jako zjevně nedůvodná a jednou bylo řízení zastaveno. Rozhodnutím žalovaného ze dne 6.6.2013 č.j. OAM-98/LE-BE02-ZA13-2013 bylo rozhodnuto o třetí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany tak, že je nepřípustná podle ustanovení § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastaveno.

Podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, který je nezletilá osoba bez

doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ministerstvo rozhodne podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 27.6.2013 č.j. 44 A 21/2013-13, kterým žalobu zamítl.

Proti rozsudku soudu podal žalobce kasační stížnost. Na základě této kasační stížnosti NSS rozsudkem ze dne 12.2.2014 č.j. 3 Azs 19/2013-44 rozsudek Krajského soudu zrušil a věc vrátil soudu k dalšímu řízení.

V odůvodnění rozsudku NSS uvedl, že v posuzované věci vycházel především z rozsudku NSS ze dne 17.9.2013 č.j. 5 Azs 13/2013-30, který vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.2011 č.j. 3 As 4/2010-151. Uvedl, že nesdílí právní názor krajského soudu, že nedodržení právního předpisu coby narušení veřejného pořádku je skutečností natolik notoricky známou, že není zapotřebí, aby správní orgán tento pojem v každém jednotlivém rozhodnutí vysvětloval, když tak reagoval na námitku žalobce, že ačkoliv žalovaný používá neurčitý pojem „veřejný pořádek“, není z odůvodnění napadeného rozhodnutí znát, jak tento neurčitý pojem vykládá. NSS uvedl, že z citované judikatury vyplývá, že aby bylo možné jednání cizince považovat za nebezpečí pro veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, musí jít o jednání určité intenzity. Pouhé nedodržení právního předpisu není samo o sobě skutečným, aktuálním a dostatečně závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti. Soud je povinen zhodnotit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci. Této povinnosti krajský soud v napadeném rozsudku nedostál, nesprávně vyložil pojem veřejný pořádek v kontextu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu, neboť tento pojem nekvalifikoval za použití skutkového stavu zjištěného ze správního spisu. Zejména nesprávně posoudil otázku výkladu pojmu veřejný pořádek tak, že pouze konstatoval, že nedodržení právního předpisu je narušením veřejného pořádku a že stěžovatel soustavně porušoval veřejný pořádek tím, že nerespektoval právní předpisy České republiky ani vydaná rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto existovala i důvodná domněnka, že bude dále představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. Úvaha krajského soudu obsažená v napadeném rozsudku je nepřezkoumatelnou, neboť tvrzení, o která se krajský soud opřel, nejsou pro nedostatek (zejména skutkových) důvodů v souladu se závěrem, v němž se ztotožnil s právním názorem žalovaného. Krajský soud měl zejména zvážit, jaké nebezpečí pro veřejný pořádek představoval pobyt stěžovatele na svobodě a zvážit intenzitu porušení právních norem, jichž se stěžovatel dopustil, a to i se zřetelem k ostatním obdobným případům. K vymezení nepřezkoumatelnosti odkázal NSS na svůj rozsudek ze dne 29.7.2004 č.j. 4 As 5/2003-52. NSS shledal z uvedených důvodů napadený rozsudek nepřezkoumatelným pro nedostatek

důvodů ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. d). Krajský soud se při novém posouzení musí vypořádat s tím, jaké jmenovité nebezpečí by pro veřejný pořádek představoval pobyt stěžovatele na svobodě, a zvážit intenzitu porušení právních norem, jichž se stěžovatel dopustil a to i se zřetelem k ostatním obdobným případům, které jsou soudu známy z jeho rozhodovací činnosti ve smyslu předvídatelnosti soudního rozhodování. NSS uvedl, že si je přitom vědom, že za daného stavu věci, kdy již zajištění stěžovatele skončilo, se již další řízení může jevit věcně bezpředmětné, neboť od 8.8.2013 se stěžovatel nenachází v ZZC a jeho místo pobytu není nadále známo. Přesto je toho názoru, že napadený rozsudek bylo nutno pro jeho nepřezkoumatelnost zrušit. Věc proto vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, ve kterém bude krajský soud vázán právním názorem NSS vysloveným v jeho rozsudku.

Krajský soud, který je vázán v tomto řízení závazným právním názorem NSS, věc znovu posoudil a v souladu s právním názorem NSS dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Je oprávněná námitka žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nevysvětlil pojem veřejného pořádku, který měl podle něj žalobce porušit svým neoprávněným pobytem na území České republiky a opakovaným podáváním žádostí o udělení mezinárodní ochrany. Kromě toho, že žalovaný ve svém rozhodnutí nevyložil, jak vykládá pojem veřejný pořádek, neodůvodnil také, proč považuje neoprávněný pobyt žalobce na území České republiky, nerespektování výjezdního příkazu a opakované podávání žádostí o udělení mezinárodní ochrany za takový stav, že je důvodné se domnívat, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek. NSS ve svém zrušujícím rozsudku odkázal na svůj rozsudek ze dne 17.9.2013 č.j. 5 Azs 13/2013-30, který vycházel z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.2011 č.j. 3 As 4/2010-151. V tomto rozsudku vyložil pojem veřejný pořádek a je třeba, aby i správní orgán tento již ustálený výklad pojmu veřejný pořádek respektoval.

Z důvodu, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, soud rozhodnutí žalovaného podle ustanovení § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Zdejšímu soudu sice z rozhodnutí NSS není zřejmé, proč jeho úvaha obsažená v napadeném rozsudku je nepřezkoumatelnou a proč tvrzení, o která se opřel, nejsou pro nedostatek (zejména skutkových) důvodů v souladu se závěrem, v němž se ztotožnil s právním názorem žalovaného, nicméně protože je povinen respektovat závazný právní názor NSS, pro další řízení ukládá žalovanému, aby své eventuelně další rozhodnutí odůvodnil ve smyslu výše uvedeného a zejména rozsudku NSS, kterým byl rozsudek Krajského soudu zrušen a aby v odůvodnění rozhodnutí zvážil, jaké nebezpečí pro veřejný pořádek by představoval pobyt žalobce na svobodě a zvážil intenzitu porušení právních norem, jichž se žalobce dopustil, a to i se zřetelem k ostatním obdobným případům, jak NSS uložil a v odůvodnění rozhodnutí se vypořádal i s individuálními okolnostmi života žalobce.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s, navrhovatel byl ve věci úspěšný, ale náklady řízení mu nevznikly, neboť je neznámého pobytu a v řízení je zastoupen opatrovníci a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Ustanovené opatrovníci soud přiznal odměnu za jeden úkon právní služby podle ustanovení § 7 bod 2. a ustanovení § 12a odst. 1 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, ve výši 400,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9.června 2014

Olga STRÁNSKÁ, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová